

Divendres 13 i altres històries inquietants

Col·lecció L'Elefant, número 8

Rosa Maria
Colom

Il·lustracions
de **Mabel Piérola**

Finalista del Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

PRIMER ENCONTRE

I

Per situar correctament els fets que trasbalsaren la meua vida, cal començar per aquell vespre d'hivern a l'estació de Lerçol. Havia parat de ploure i malgrat que el fred era intens i l'ambient desagradable l'hàbit adquirit de sortir a caminar per la ciutat il·luminada pesaren més que la galvana de quedar-me vora el foc.

Em divertia l'aventura que comportava la partida del tren atapeït de llums; gent desconeguda que em passava pel davant i que no veuria mai més;

la potent locomotora arrossegant la tirallonga de vagons; i romandre després a l'andana fins que es quedava submergida en ombres.

Era el 4 de gener de 1985 i acabaven de tocar les nou.

Va ser quan la vaig veure per primera vegada, la nina del violí.

Asseguda al banc més apartat, sota els arbres desfullats, petita i solitària, aparentava no més de vuit anys. Els peus junts, dins d'unes botes cordades fins a mitja cama, les mans dòcilment plegades damunt la falda, l'aire de sentir-se aïllada del món que l'envoltava.

Quieta igual que en una fotografia.

El seu aspecte, la seva manera de vestir passada de moda, com si s'hagués escapat d'un orfenat anglès, com si vinguéss directament del passat, em cridaren l'atenció. Tenia els ulls immensos, igual que el mar, i la pell d'un blanc de llenceria: «Deu fer molt que no li toca el sol», vaig pensar. Els cabells molt rossos, quasi blancs, pentinats en dues trenes severes i curtes, lligades amb uns llaços enormes que li quedaven a l'altura del coll i li emmarcaven el rostre. El vestit em féu pensar en un vestit de festa que haguessin arrossegat per un bassal. Del

tot impropï per a l'hora i l'època de l'any en què ens trobàvem.

Tanmateix, no semblava espantada ni semblava sentir la cruesa del fred.

—Què fa una nina tan petita com tu en una estació deserta? —no em vaig poder estar de preguntar-li—. Esperes algú?

—Espero el tren —respongué amb lleu accent italià.

—Però si el tren acaba de partir ara mateix! —vaig assenyalar les vies buides.

—Espero el de demà al matí... Aquest se m'ha escapat.

—El de demà al matí? —no m'entrava al cap—. Vols dir que penses passar tota la nit en aquest banc?

Va fer un gest afirmatiu amb el cap i els llaços s'agitaren com dues papallones negres.

—No és la primera vegada —digué amb un cert recel.

—No sé si ho he entès bé —la resposta m'havia semblat força curiosa—. Intentes dir-me que no és la primera vegada que romans tota la nit aquí sola?

S'encongí d'espatlles.

—Cada dilluns faig el mateix i no passa res.

—Cada dilluns? Per què cada dilluns? Algun motiu especial?

—És el meu dia de classe —assenyalà l'estoig al seu costat—. La culpa és del professor.

—Del professor? —vaig repetir estúpidament.

—Del professor de violí... S'oblida de mirar el rellotge.

—Aleshores canvia de professor. O d'horari! El matí per l'horabaixa, posem per cas. Així si perds un tren te'n queden molts d'altres abans no es faci fosc!

—Hi ha coses que no es poden canviar —afirmà amb una serietat impròpia.

Les vegades que, posteriorment, he recordat aquest 4 de gener, m'adono que intentava donar-me pistes, que m'enviava senyals que no vaig saber interpretar. Estava massa irat per la deixadesa de qui creia responsables de tal situació.

—Res no justifica aquest comportament —vaig afirmar amb veu dura—. On són els teus pares? No els preocupa que passis la nit de cada dilluns en un lloc tan fred i desolat?

—Visc amb l'avi —respongué de manera ambigua.

hores? Qui et vigila i et té esment? Qui et controla?

—Ningú no em controla ni em vigila. Jo sé vigilar-me sola —va dir amb orgull.

Se'm despertà un desconegut sentit de tutela.

—No ho puc permetre. No puc permetre que t'estiguis aquí fins demà al matí! Ara mateix t'acompanyaré a casa! Et deuen haver dit mil vegades que és perillós pujar al cotxe d'un desconegut però no tens altra opció. Això o que truqui a la policia!

La seva rèplica em deixà encara més desconcertat del que estava:

—Vostè no és un desconegut, senyor. Jo el conec!

A aquestes altures de la meva carrera literària sé que no sóc un escriptor anònim i tal circumstància em posa content. Els meus llibres es venen, sembla que la gent els llegeix, les crítiques són favorables i el meu editor m'afalaga. Però que una nena com ella sabés qui era jo... s'escapava de tota normalitat.

—De què em coneixes, criatura?

—De veure'l.

—De veure'm? On m'has vist?

—Passejant per Lerçol... amb la seva fox terrier blanca i marró.

—Fa una eternitat que no passejo per Lerçol —vaig respondre cada vegada més atònit—. De fet, fa una eternitat que no hi visc, a Lerçol. Pel que fa a la pobra Lluna, un boig l'atropellà. Devies ser molt petita, aleshores, no pots recordar-te'n. Deus confondre'm amb algú altre.

Volia que així fos. Altrament era massa inquietant.

Ella parlà des del record:

—Portava sempre una carpeta sota el braç i aquest mateix barret negre —l'assenyalà—. Viví al molí i escrivia històries de por, deien.

—La carpeta encara la tinc. El barret no és el mateix. I aquella casa de somni, la Casa del Molí, és com si ja no fos meua.

Sortírem de l'estació per una porta petita que donava a un carrer lateral. Ella em seguia dòcilment, sense fer-se pregar. M'havia tret la bufanda i l'hi havia embolicada pel coll. El cotxe era allà mateix. La vaig fer passar al seient del darrere i li vaig lliurar una manta de viatge perquè s'hi arraulís.

—Per què ho fa?

—El què? Portar-te a casa o protegir-te del fred?

—Escriure aquestes històries —sortí per on menys m'esperava.